

siden. Fra sin Ungdom havde han drømt begejstret og lykkeligt om denne Sejrens Dag, havde forestillet sig baade den flagsmykkede By og Røret i Gaderne og de mange glade Ansigter. Kun een Ting var anderledes: han selv, hans egen Glæde, der var forvandlet til Uro og Bekymring ved Tanken om Tyge.

Trods megen Grublen og anstrengt Nattevaagen ved sin Bedepult og Bibel fattede han ikke, at den Alseende, for hvem Hjerterets dybeste Afgrunde var som den klareste Dag, havde udvalgt et Menneske som Tyge til Fører for et kristent Folk i dets Kamp for Frihed og Retfærdighed, — en Frafalden, en Vellystning. For den danske Menigheds Skyld og for Tyges egen Frelses Skyld havde han endnu denne Nat anraabt Gud om dog at afvende Forargelsen.

Pludselig hørtes der Musik henne i Gaden. En demokratisk Vælgerforening trak i Procession gennem Byen paa Vej til den folkelige Forsamlingsbygning, hvor Sejren skulde fejres med en Fest.

Jørgen Skolelærer vilde rejse sig for at gaa til Vinduet; men da han saa, at Broderen ikke rørte sig, blev ogsaa han siddende. Toget kom nærmere. Messinglarmen klang mod Ruderne. Det var en Fædrelandssang, der blev spillet, og mange af Følget sang begejstret med.

„De Folk er nok allerede bleven fulde,“ bemærkede Kancelliraaden, der sad ved sit Skrivebord, bøjet over nogle Papirer.

Da Toget naaede udfor Huset, raabte en af Deltagerne:

„Leve Tyge Enslev!“

Og hele Folkemængden svarede med et rungende Hurraraab.

Jørgen Skolelærer skottede frygtsomt over til sin Broder. Men ved Synet af dennes hvide, fortrukne Ansigt tog han skamfuldt Blikket til sig.

„Ser jeg selv saadan ud?“ tænkte han.

Folketoget trak forbi. Musikken døde hen. Da hørtes Stemmer udenfor paa Gangen, og der blev banket paa Døren. Det var de to Studenter, der efter Aftale med Faderen kom ind for at hente ham til Stationen.